

Lương Sĩ Hằng

Qui Thúc

Qui Thức

Strasbourg, ngày 4 tháng 12 năm 1982

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại có duyên lành đồng hành thiên nơi đây, chúng ta tuy xa nhau nghìn dặm nhưng vẫn có cơ hội tương ngộ đồng hành trong giây phút thiêng liêng, để tưởng nhớ Thượng Đế. Qua một thời gian điều luyện của chúng ta, mỗi người đều cấp bách thực hành và tìm hiểu nguyên lai bản tánh của chính chúng ta. Ngày hôm nay, mọi người đã thức giấc, đã biết rõ: quan trọng là thanh điễn! Hướng về thanh điễn trong thực hành mới thấy rõ rằng chính chúng ta đã có trực điễn.

Càng minh bạch càng hiểu được trực diện trong ta, lại càng thấy rõ tánh hư tật xấu của chính mình, càng thấy rõ cuộc hành hương dài đằng đẵng và chính mình phải rõ tánh hư tật xấu nhiên hậu chúng ta được gần nó hơn và đưa nó ra khỏi lãnh vực tư tưởng của chính chúng ta. Đó là hạnh hi sinh, đó là đường lối tu học duy nhất của mọi tâm linh tại thế gian hiện tại. Chúng ta giáng sanh bởi một cái tâm thanh bạch, bây giờ chúng ta phải trở về với toàn diện thanh bạch. Nếu chúng ta tu không thấy được tánh hư tật xấu của chính mình, thì sự thực hành tu học này không có hiệu quả. Tu mà cứ cầu xin sự phù hộ, tu mà đem lại sự an khang cho chính mình và không chịu chấp nhận nhồi quả của nội tâm thì làm sao có cơ hội tiến bộ!

Cho nên các bạn luôn luôn ở trong sự thắc mắc, nhưng các bạn vẫn được cơ hội để giải tỏa tất cả

những sự thối nát đó. Là qua một cái phương thiên, Soi hồn, Pháp luân, Thiên định hiện tại, để từ từ giải tỏa và từ từ bước vào trong ngôi vị sẵn có của quý vị, để quý vị thấy rõ, thấy rõ sự trì trệ, thấy rõ sự tăm tối của chính mọi cá nhân động loạn, đã từ nhiều kiếp. Ngày nay chúng ta mới có cơ hội thức giác, để thấy rõ rằng, mình phải đứng ta gánh vác lấy mình và sửa chữa những điều sai lầm của chính mình. Không nên vun bồi bản chất tự cao mà quên sự yếu hèn của chính mình! Càng biết ta yếu hèn, càng biết ta tăm tối, chúng ta mới đặt chương trình dày công học hỏi và tiến tới. Càng tiến tới thì càng vun bồi thức hòa đồng với tất cả mọi nơi mọi giới, nhiên hậu mới thành đạt. Đây là một môn học thiêng liêng tự giác chớ không còn cơ hội ỷ lại nữa. Mỗi người phải đứng lên và tự sửa mình. Mỗi người phải tự chủ hoàn toàn, không lệ thuộc bất cứ một ai, trong tình cảnh nhồi quả và để chúng ta càng ngày càng thức

tâm trong cuộc hành hương, đâm ra chán ngán, đó là cơ hội nhồi quả!

Càng chán ngán chúng ta lại càng dầy công đi đến để vượt qua những sự trở ngại đó. Cho nên chúng ta là một chiến sĩ tình thương của Thượng Đế mà còn chán ngán, huống hồ người phàm làm sao có cơ hội để tu học. Nhiều bạn trước khi muốn tu và ước vọng được tìm một đường lối tu cho chính mình. Ngày nay bước vào con đường tu học lại đâm ra chán ngán và đổ kỵ lẫn nhau, đó là điều sai lầm gia tăng nhưng mà sau sự sai lầm gia tăng đó lại được nhồi quả nhiều hơn, và sau cơn nhồi quả đó lại gạt hái được sự thức tâm. Chúng ta không biểu diễn bên ngoài nhưng mà thực hành bên trong để tự đạt, tự tiến, không làm những phép lạ và chúng ta không làm những phép trước mặt tất cả mọi người, mà chính chúng ta thực hiện trong Khoa Học Huyền Bí

trong nội tâm và chúng ta thấy sự tiến triển lần lượt thay đổi.

Hỏi ở thế gian các bạn có bạc tử các bạn có thể sửa được tánh hư tật xấu không? Chắc chắn không! Vì bạn có tiền là bạn phải trở lại trong cái chỗ tăm tối ỷ lại nơi tiền và càng ngày càng yếu hèn hơn! Và nếu các bạn xa rời nó và tâm tâm tương thức với bên trên, lúc đó các bạn thấy rằng các bạn được học nhiều hơn và tiến bộ và dũng mãnh hơn trong chu trình tiến hóa hiện tại. Cho nên chúng ta đi trong cơn thiên chung hôm nay là chúng ta tự thức và đi trong thanh điện sẵn có tự đạt của chính mọi người. Chúng ta nhắm mắt và chúng ta thấy luồng thanh điện lạnh lạnh đi lên. Đó là sau cơn dày công tu luyện của mọi cá nhân. Còn những người chưa tu nghe qua cuốn băng này, nói rằng đây là một sự mê tín, không có sự thật, vì người chưa đạt! Điện người hướng hạ

trong sự trần trọc, phải đòi hỏi sự thấy nghe. Còn đây chúng ta là ở trong sự cảm giác thật sự, trong giờ thiên và trở về với thực chất của thiêng liêng, cho nên thăng hoa tới hư không đại định là vậy. Cuộc hành hương dài dằng dặc, biết bao nhiêu sự thử thách nó sẽ xảy đến với chúng ta. Nếu chúng ta không trì chí, không dày công thì làm sao chúng ta tiến được! Cho nên chúng ta phải rất chú ý nơi sự trở ngại và chúng ta cương quyết phải vượt qua bất cứ những sự trở ngại nào.

Cho nên chúng ta ngày hôm nay mới được tương hội trong một căn nhà nhỏ bé, đầy tình thương, mà tình thương đó ai đã ban bố cho chúng ta? Chính Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta, mới có cơ hội và sống trong một cách không ngờ tương ngộ trong ngày hôm nay, trong giây phút thiêng liêng này, chúng ta tái ngộ. Rồi chúng ta sẽ có những giây phút

chia ly, rồi chúng ta lại càng cố gắng hơn và để thực hành, để tu tiến và chúng ta sẽ thỗn thức và các bạn phải đi đến một giai đoạn sung sướng, mừng vui đến nỗi rơi lụy trong cơn thiên, rồi mới đạt được sự vui cười vô cùng mà để diu dắt những người kế tiếp. Cho nên cơn thỗn thức các bạn muốn thành đạt đều phải bị trở ngại. Cho nên sự trở ngại đó là thông thường của người Vô Vi. Vì chúng ta đi một phương pháp vắn tắt, thời gian rất ngắn, nhưng mà ngày nay tâm thức của chúng ta càng ngày càng đạt tới sự siêu việt.

Chính mọi cá nhân đã thấy rằng, tôi đã tìm được sự bình an cho tôi nhưng tôi phải hành, bắt buộc tôi phải tự hành tự tiến mới là một chơn pháp.

Nếu mà không có những gì để nhắc nhở lấy chính tôi làm sao tôi hành được, mà chính tâm tôi đã

biểu hiện cho tôi thấy rõ rằng: Tôi đã sai lầm, tôi đã trì trệ, tôi đã cống cao ngạo mạn, tôi đã sống trong sự eo hẹp. Ngày nay bắt buộc tôi phải khai triển lớn rộng ra và chính tôi có cơ hội xây dựng. Đó là một hồng ân của Thượng Đế.

Cho nên chúng ta đồng vui hành trong giây phút thiêng liêng để chúng ta hiểu nhau và tìm hiểu nguyên lai bản tánh của chính chúng ta và tìm hiểu tất cả những sự cấu trúc của cả càn khôn vũ trụ để đưa lại chúng ta một tâm thức sáng lạng và không bao giờ bị lung lay nữa. Đường đi chúng ta thênh thang lớn rộng, không có một trở ngại nào có thể chặn đứng chúng ta, vì mỗi đơn vị tại thế, rốt cuộc nó phải tự thức, thì chúng ta thấy rõ, không có gì kêu bằng trở ngại và chả có gì kêu bằng đau khổ.

Cho nên chúng ta tuy xa nhau, nhưng mà sự trao

đòi về phần thanh điển liên tục và có được Ôn Trên hỗ trợ cho khối Vô Vi được thực hành. Nếu người nào cố gắng tự hành thì người đó tự đạt. Chứ không có ai lãnh đạo tinh thần của chúng ta nhưng mà sự đồng hành gặt hái được, đem ra công hiến cho nhau. Cho nên ngày hôm nay tôi tu đến trên hai mươi lăm năm nhưng vẫn đem ra công hiến cho các bạn, với trình độ hằng tuần mà tôi đã thành đạt được.

Cho nên chúng ta đồng học và đồng tiến chứ không phải vấn đề lãnh đạo. Chúng ta không có lãnh đạo tinh thần, chúng ta không có làm chánh trị! Chúng ta không có tổ chức chánh trị để điều khiển bất cứ một ai nhưng mà chúng ta phát tâm để làm những cái gì công hiến cho nhân loại mà thôi. Cho nên đây là một tổ chức Vô Vi, không tiền bạc, không thế lực tại thế nhưng mà có tâm thức tự tu tự tiến mà thôi. Cho nên ở thế gian, họ vì sự cố chấp, vì muốn

có địa vị, vì muốn chèn ép người khác, thì cảm nhận thấy cái phương pháp công phu này là một tổ chức để lãnh đạo tinh thần nhân gian! Kỳ thật không có, Vô Vi đã có từ nghìn xưa, không phải bây giờ mới có. Mọi người đều lo tu và trở về với không không gian và không thời gian, chứ không phải lo tu để kiếm tiền, lo tu để tiếp tục sống trong trược ô nữa.

Cho nên mọi người chúng ta phải ý thức rõ, khi chúng ta bước vào tu là chúng ta hoàn toàn chịu trách nhiệm lấy mình và thực hiện cho kỳ được tới không không gian và không thời gian. Lúc đó chúng ta mới tiến triển đến hư không đại định, mới là kêu bằng giải thoát cho phần hồn. Phần hồn của chúng ta là bất diệt đương sinh. Cho nên chúng ta ở cảnh sống ở ngày hôm nay là chúng ta đã có sống được nhiều kiếp trước rồi. Bây giờ chúng ta tiếp tục tiến tới trong một kiến thức sáng suốt của chính mình, rồi

thực hành tới càng ngày càng thanh nhẹ hơn, chấn động lực sẽ gia tăng và thông cảm mọi trạng thái, nhiên hậu mới qui định trong tâm thức được! Thực hành trong chơn giác, chứ không còn sự lệ thuộc hay nhờ đỡ nữa.

Cho nên chúng ta nên bình tâm thực hiện trong sự thiên công phu và hằng tuần chúng ta vẫn được tương ngộ huynh đệ khắp năm châu trong tình thương và đạo đức, xây dựng trong chu trình tiến hóa, để thực hiện siêu văn minh của Thượng Đế đã an bài cho chúng sinh! Vì chúng ta đã ý thức rõ dũng chí của chúng ta có khả năng đóng góp cho cả càn khôn vũ trụ!

Vậy chúng ta nên bình tâm chấp nhận học hỏi, thực hành để tiến. Cho nên tất cả sự thực hành hiện tại của các bạn không có hoang phí, chính mọi cá

nhận đã tự nhìn nhận. Chúng ta khi trở nên một chiến sĩ của Thượng Đế thì đi đâu cũng đóng góp cho tất cả mọi nơi mọi giới, không còn lệ thuộc nữa, vì chúng ta chỉ hành mà đạt, trong kinh vô tự, không phải sống trong kinh hữu tự, không phải là bo bo ôm cuốn kinh mà không biết đạo.

Cho nên chúng ta thực hành cho kỳ được để hiểu đạo và chúng ta tự đọc cuốn kinh vô tự, cái chuyện của chúng ta từ quá khứ bao nhiêu kiếp chưa thấy được. Ngày nay chúng ta tu, nó sẽ hiển hiện trong tâm thức của chúng ta và để thấy rõ sự tăm tối trì trệ của chính mọi cá nhân và cái hành động bất chánh, ác ôn đủ thứ. Chúng ta phải đọc qua những chuyện của chính chúng ta và chúng ta đặt một khởi điểm rõ ràng ở tương lai là: Phải thực hành để đi tới! Không còn lý luận, không còn suy nghĩ mà không hành. Cho nên chúng ta chỉ hành rồi mới thuyết, cho

nên Vô Vi hành đạo chứ không dành đạo! Chỉ hành!
Cương quyết hành mới có thành đạt. Cho nên không
phải rằng tôi thúc đẩy các bạn, chính tôi đã thúc đẩy
tôi và tôi thấy rõ tôi đã có kết quả. Cho nên ngày
hôm nay mới ra đây để cống hiến cho các bạn mà cái
duyên trời, đã cho tôi được tương ngộ các bạn. Chứ
không thể nào suy tư và tưởng tượng được ngày hôm
nay tôi ngồi đây đồng cùng thiên với các bạn trong
tình thương mà chúng ta không muốn xa cách nữa.
Chúng ta không bao giờ muốn xa lìa nhau. Đó thì
mọi người đều có!

Cho nên sự thương yêu vô cùng của chính chúng
ta, và chúng ta cảm thấy rằng chúng ta sẽ có một của
cải vô cùng ở tương lai do Thượng Đế ân ban là phần
thanh điển không bao giờ tiêu diệt, không bao giờ
còn sự mê muội nữa, trong thực hành mà đạt, chứ
không phải ỷ lại, không phải cầu xin nữa.

Cho nên thường thường tôi nhắc bất cứ cuốn
băng nào qua lý thuyết của Bề Trên chuyển hóa cho
tôi, đều thức tâm các bạn và cho các bạn hiểu rằng,
ta là một người có trách nhiệm, khi trách nhiệm bằng
lòng sửa ta nhiên hậu mới đóng góp cho gia đình,
mới đóng góp cho nhân loại. Nếu chúng ta không
chịu sửa tâm chúng ta, thì không có bao giờ chúng
ta có thể đóng góp cho gia đình và cho nhân loại. Vì
chúng ta mất hẳn luật quân bình làm sao đóng góp
cho gia đình! Chúng ta phải tái lập sự quân bình sẵn
có của chính chúng ta nhiên hậu mới đóng góp cho
gia đình và đóng góp cho xã hội. Ngày hôm nay tôi
được đi khắp năm châu cũng do sự công phu tu học,
đạt tới sự quân bình của chính tôi, các bạn mới triu
mến tôi và mời tôi đến đây để thuyết giảng cùng các
bạn và cho tôi có cơ hội đồng thiên với các bạn trong
giây phút thiêng liêng này.

Cho nên quý thay và lành thay, chúng ta lại có cơ hội tương ngộ, rồi chúng ta xa nhau là chúng ta học bài thử thách, mỗi người giữ lấy một niềm tin của chính mọi cá nhân, rồi thực hành để đi đến, một ngày nào đó chúng ta sẽ tương ngộ trong một giây phút Đại Hội qui mô của Tình thương và Đạo đức.

Chúng ta không bao giờ dám hứa trước, vì ngày tương ngộ của chúng ta trong giây phút thiêng liêng này cũng sống trong bất ngờ mà thôi! Thì ngày sau chúng ta cũng vẫn bất ngờ để tương ngộ, thì mới cảm thấy rõ sự quý giá của Thượng Đế đã ân ban, đã dự trù cho chúng ta từ lâu chứ không phải mới đây.

Cho nên cái phương pháp công phu hiện tại trong thực hành, các bạn sẽ gặt hái, chúng ta học có một chữ cũng đủ rồi. Ở thế gian này học một chữ Nhân cũng đủ rồi, chứ không phải đòi nhiều văn tự mà tâm

chưa tiến triển, tâm vẫn ôm tánh hư tật xấu, vẫn sân si, vẫn đối đãi với thiên hạ trong sự xa cách và cho ta là trí thức, cho ta là hay hơn người khác. Đó là sự xa cách đó các bạn ơi! Sự xa cách đó nó tạo sự cô lập cho các bạn!

Cho nên các bạn đừng sai lầm nữa, các bạn học một chữ cũng đủ rồi, học được một chữ Nhân mà ngời thiên, rồi các bạn sẽ có tất cả các chữ! Nhứt lý thông vạn lý minh rất rõ ràng! Cho nên chúng ta nhắm mắt, tại sao sự thông minh và sự sáng suốt của chúng ta càng ngày càng gia tăng và tâm thức chúng ta càng ngày càng ổn định? Ý chí chúng ta càng ngày càng dũng mạnh? Có phải sách vở dạy chúng ta không? Không! Chính ý chí của chúng ta đã tự vun bồi và sáng ban cho chúng ta một tâm thức dồi dào và sống động, bất cứ ở giây phút nào. Đó là chúng ta từ một chữ mà biến hóa ra biết bao nhiêu triệu chữ.

Không phải Vô Vi không có văn ngôn, Vô Vi không có tâm thức. Vô Vi chữ nghĩa tràn đầy khắp cả càn khôn vũ trụ, không phải là không có chữ. Nhưng mà nó trong kinh vô tự chứ không ở trong kinh hữu tự.

Cho nên kẻ học thức cũng có thể khi dễ người vô vi nhưng mà người vô vi không bao giờ dám khi dễ người học thức. Người vô vi phải bằng lòng cúi đầu để học nơi người học thức, để truyền cảm sự chơn giác của người Vô Vi, cho người học thức được gia tăng sự sáng suốt. Đó là điều đóng góp cho nhân loại ở tương lai, siêu văn minh là vô tâm và vun bồi thức sáng suốt vô cùng, kê bằng siêu văn minh. Siêu văn minh còn giữ tâm phân chia cách, đó không phải là siêu văn minh!

Tương lai không còn sự cách biệt, không còn biên giới giữa quốc gia và quốc gia, không còn biên

giới giữa nhân loại và nhân loại. Đó mới đi tới sự đại đồng đã qui định của Thượng Đế ở bên trên, con người nhanh nhẹ, con người thông minh, vừa dòm mặt là đã hiểu ý! Lúc đó mới thật sự sống hòa bình. Hiện tại chúng ta nên nhìn nhận chúng ta còn tăm tối và ngu muội, dùng lý thuyết để che cái tâm thức tăm tối, dùng lý thuyết để che tội trạng từ nhiều kiếp, đó là một cái tội rất nguy hiểm ở tương lai và sẽ bị trừng trị và giáo hóa một nơi qui định của Thượng Đế là Địa ngục.

Chớ đừng tưởng tôi học hết sách là tôi thành đạo! Không! Chưa bao giờ có điều đó! Chỉ có thực hành các bạn mới có cơ hội thành đạo. Cho nên cố gắng thực hành đi, các bạn mới thấy, đừng ỷ lại nơi cuốn kinh, đừng ỷ lại nơi cuốn sách. Đó là phương tiện giải trí lành mạnh cho người tu mà thôi. Cho nên phải biết rằng sự thực hành là quan trọng, chứ nếu

không thực hành thì các bạn không bao giờ thành đạt. Cho nên ngày hôm nay chúng ta đã tu nhiều ngày nhiều giờ, nhưng mà cảm thấy vẫn còn trì trệ chưa tiến được. Hỏi chúng ta suy tính với Thượng Đế, trong lúc Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta bất cứ lúc nào, bất cứ giờ phút khắc nào, không bao giờ tính với chúng ta. Nhưng mà ngày nay chúng ta, ngược lại tính với Thượng Đế. Hỏi sự tu hành chúng ta làm sao có kết quả? Cho nên chúng ta phải cố gắng, trầm lặng, giữ tâm, để tu tiến!

Chúng ta đến đây với một tâm không thì chúng ta phải trở về với một tâm không, mới đúng đường lối tu học. Cho nên chúng ta đi trong thuyết Vô Vi là học kinh vô tự. Cho nên ban đầu các bạn dựa vào một vài lý thuyết nhưng sau khi các bạn thực hành rồi, thì chính các bạn đã cảm nhận rồi: tôi đọc sách không phải cách tu! Và tôi viết sách cũng không phải

cách tu và tôi phải thực hành mới đúng là cái cách tu học của chính tôi.

Ban đầu các bạn ngồi thiền năm ba phút, sau rồi thiền được một hai chục phút, sau rồi các bạn thiền tới cả tiếng đồng hồ, rồi sau đó một hai ba tiếng đồng hồ! Hỏi phải sự thực hành đem lại cho các bạn học có một chữ Nhẫn không? Đó, khi mà các bạn nhẫn, thiền được hai ba tiếng đồng hồ, hỏi chứ xem cảnh đời trong gia cang của bạn đâu có còn sự khó khăn nữa? Giải quyết bất cứ một sự gì trong sự trầm lặng thanh nhẹ, có cũng được và không cũng xong. Hỏi gia đình còn lộn xộn không? Chắc chắn nó phải yên! Nhưng mà có một số người đã thực hành và nói rằng: Tại sao Ông Trên không phù hộ cho tôi, không hộ độ cho tôi, tôi tu ngày tu đêm mà không hộ độ, lại xảy ra những chuyện này chuyện kia chuyện nọ. Đó là kinh vô tự đó bạn ơi! Không có chuyện làm sao có

kinh? Có chuyện này chuyện kia chuyện nọ để cho các bạn thức giấc và sửa tâm mà thôi! Đó là cuốn kinh biểu hiện trong tâm thức của các bạn và các bạn phải ăn năn sửa đổi, chính các bạn sai chẳng có ai sai! Mọi người đều nghĩ như vậy, thế gian mới là thái bình! Gia đình mới được yên ổn! Chính chúng ta mọi người là một tội hồn chưa hoàn tất tại thế! Cho nên chúng ta phải bằng lòng học hỏi để tiến tới nữa. Càng ngày càng ráng tu thì càng thấy rõ Tình thương và Đạo đức của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta, đã hướng độ chúng ta rõ ràng, cho chúng ta có một hoàn cảnh để thức tâm, cho chúng ta có những hành động để thức tâm, cho chúng ta có một cái tư tưởng xấu xa để thức tâm mà trở về với trọn lành!

Cho nên chúng ta càng ngày càng tu, cảm giác sự tiến bộ bên trong, rồi chúng ta mới nắm đó mà đi. Đó là một chìa khóa để vượt qua mọi sự khó khăn, trong

tình thế từ nay cho đến tương lai, mọi phần hồn phải tự thức và tự học, không còn cầu xin Thượng Đế làm việc cho chúng ta nữa! Ngài đã làm việc cho chúng ta nhiều kiếp rồi. Ngày nay chúng ta có cơ hội tu thì chúng phải tự làm việc và đi đến trình diện với Ngài, mới là đúng hơn. Các bạn phải bỏ công, các bạn phải dày công, các bạn phải thực hiện cho kỳ được, trở về với Tình thương và Đạo đức. Lúc đó thì người điếm đạo là Thượng Đế, mới chấp nhận cho các bạn bước vào trong khối Vô Vi, thực hành trong thực chất của Vô Vi. Chứ không phải đăng ký tên tuổi, nói tôi là Vô Vi, rồi đi ra xạo láo với tất cả mọi người. Nói tôi đã tu với ông Tám bao lâu, bao lâu!. Ông Tám không có dám nhận một đệ tử! Chính các bạn đã đến với chúng tôi, chúng tôi không bao giờ đến với các bạn! Không có gõ cửa các bạn, và không kêu các bạn phải quì lạy và nhập môn chúng tôi. Chúng tôi chưa hề làm lễ cho bất cứ một người nào nhập môn!

Cho nên các bạn nên thấy rõ sự công bằng của Thượng Đế đã ân ban cho mọi người và cho mọi người tự tu tự tiến rõ ràng. Cho nên các bạn đã có ý chí tự thức, tự tu, tự tiến, rồi các bạn mới công hiến cho tất cả mọi người kế tiếp. Đó là do hạnh từ bi của các bạn, bạn đã phá mê phá chấp bạn mới chịu công hiến. Nếu các bạn còn chưa chịu công hiến đó là các bạn chưa phá mê, chưa phá chấp. Còn kẹt trong mê chấp thì chắc chắn sự tiến bộ của các bạn đang bị giới hạn mà thôi. Vì các bạn sợ người ta đặt vấn đề thử thách tâm linh của các bạn, các bạn còn trốn tránh, các bạn không phải người tu trở về với thực chất.

Cho nên mọi người chúng ta chịu tu, cho nên phải bước đến gần nhau, để học, học cuốn kinh vô tự. Cuốn kinh vô tự nó ở nhiều khía cạnh, không phải một khía cạnh, không phải một mình ta là đủ.

Nhưng mà nhiều khía cạnh nó sẽ hỗ trợ cho chúng ta tiến hóa! Cho nên nơi nào chúng ta cũng có cơ hội học. Cho nên các bạn không nên chấp và thực hành để đi tới!

Chính ngày hôm nay tôi cũng vậy, tôi thấy tôi được học nơi các bạn khắp năm châu rất nhiều. Các bạn đã dạy dỗ tôi rất nhiều, qua thư từ và qua lời nói, qua sự phê phán của các bạn, sự phê phán quý giá đó và sự nghi ngờ quý giá đó đã dẫn tiến cho tôi tiến tới vô cùng. Tôi thấy cảnh đời vậy là hạnh phúc. Chúng ta chấp nhận học, chúng ta mới thấy rõ giá trị hạnh phúc của Thượng Đế đã ân ban cho chính chúng ta. Tôi được sưởi ấm rất nhiều bởi các bạn, qua sự kích động, qua những người đã lợi dụng tôi cũng có và qua những người đã chỉ trích tôi cũng có. Cho nên tôi thấy rõ, đây là cảnh đời, là bãi trường thi để dẫn tiến tâm linh. Cho nên ngày hôm nay phân tách rõ

để cho các bạn thấy rằng: nên thực hành và để chúng ta chấp nhận phá mê phá chấp. Dù ở hoàn cảnh nào chúng ta cũng thông cảm, vì trình độ hiển hiện của mọi người là trình độ của chính chúng ta.

Cho nên chúng ta phải học và chúng ta phải tiến. Chúng ta phải học trong cái dũng chí du dương thanh nhẹ để hòa hợp với tất cả mọi người và chúng ta càng ngày càng học thêm, càng ngày càng vun bồi được sự sáng suốt sẵn có của chính chúng ta. Cho nên trong giây phút thiêng liêng liêng thiên giác này, chúng ta cảm thấy luồng thanh điện của chúng ta càng ngày càng cởi mở thêm và thấy rõ sự sáng suốt của mọi hành giả đã tiến tới một phần tự chủ, không còn lệ thuộc nữa.

Cho nên chúng ta càng ngày càng cố gắng để đi tới và tâm thức của chúng ta càng ngày càng mở thì

thiên đường của chúng ta càng ngày càng lớn rộng, không phải qui định địa điểm nhưng mà thiên đường của chúng ta là cả càn khôn vũ trụ. Nếu các bạn hướng về cả càn khôn vũ trụ, không phải là người phạm như gian học tu đồng hành với các bạn nhưng mà kể cả thiên liêng cũng đồng hành với các bạn! Đó là tâm thức nói rộng, qui định của Thượng Đế, để dẫn tiến mọi tầng giới của con ngài trở về với ngài!

Cho nên đây là định luật đã qui định rõ ràng, chúng ta không có thể chối cãi được. Nếu chúng ta không tu, không thanh nhẹ, thì không bao giờ có cơ hội trình diện được. Muốn trình diện với Thượng Đế thì phải qua nhiều chiều hướng, nhiều sự kích động và phản động để tiến tới trật tự vững chắc, mới trình diện được. Cho nên ngày hôm nay chúng ta huynh đệ tử muội trong tình thương yêu, ngồi chung gần nhau trong giờ thiên giác để trao đổi luồng thanh điện, kể

nhẹ người nặng được giải trược và lưu thanh.

Cho nên quý thay và lành thay duyên trời đã ân ban cho chúng ta và sự văn minh đã đóng góp cho chúng ta. Phần âm thanh ngày hôm nay sẽ truyền đi khắp các nơi, rồi tất cả huynh đệ các nơi cũng đồng học như chúng ta. Cho nên chúng ta được đại phước trực tiếp học trong giây phút thiêng liêng này. Rồi các bạn kế tiếp cũng sẽ được tiếp tục học như chúng ta. Qua âm thanh thanh nhẹ của Thượng Đế ân ban và để chúng ta càng thấy rõ khí giới sắc bén Tình thương và Đạo đức của Thượng Đế sẽ xâm chiếm trong lãnh vực trược ô của mọi hành giả Vô Vi và dẫn tiến mọi hành gVô Vi trở về với thực chất của chính họ, nhiên hậu mới thấy sự quý giá đời đời của Thượng Đế đã ân ban.

Tình cảnh hôm nay, cả càn khôn vũ trụ, có khối

thanh, có khối trược. Khối trược vẫn hoành hành bất cứ các nơi. Cho nên chúng ta lại phải dầy công hơn, lo tu, lo giữ phần du dương thanh tịnh, bất chấp ngoại cảnh thì chúng ta mới vượt khỏi, cơn thử thách nặng nề hiện tại!

Cho nên khắp năm châu đều có những sự kích động này, chính các bạn đã cảm thức rõ ràng và nhận thấy rõ ràng và các bạn cũng đồng nguyện với chúng tôi là hi sinh tánh hư tật xấu, xóa bỏ hận thù, mở tâm thức sáng ban, càng ngày càng lớn rộng để đón thanh quang điển lành của Thượng Đế, chấp nhận hi sinh để mở rộng tâm thức của chính mình, trở về nguồn cội. Cho nên mọi người chúng ta phải đồng hành trong tâm thức, chung nhau mới đạt tới sự bình đẳng tương hội giữa huynh đệ trong cơn hành thiền. Cho nên trong lúc thiền của mọi người chỉ có một thức mà thôi, không có hai ba thức, như mở mắt tai

nghe: mở mắt là xem một thức, tai nghe một thức, miệng nói một thức, tưởng tượng một thức! Đó là về đời! Còn đây chúng ta tu, chỉ có một thức mà thôi: “Thăng hoa giải thoát”!. Cho nên chúng ta luôn luôn đặt trung tâm điển quang hướng thẳng về trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ. Đó là tâm chơn chánh của người hành giả Vô Vi, kêu bằng Điển Tâm. Còn nếu chúng ta dùng Phàm tâm, không phải là hành giả Vô Vi nữa đâu, là kẻ biến hóa cái pháp này thành ra một cái đạo, tà đạo và chỉ biết lý luận, phỉnh phờ người khác nhưng mà thực hành không có kết quả.

Cho nên gây cho gia đình xáo trộn, không như ý. Còn nếu mà chúng ta tu về điển quang thì chúng ta sẽ đạt tới một pháp như ý của Đức Phật Di Lạc đã qui định cho nhân sanh và cho chúng sanh đã học và được học về điển giới.

Chỉ có người Vô Vi dày công mới cảm thấy luồng điện đang rút bộ đầu của các bạn đó, là một pháp như ý trong chu trình tiến hóa. Chỉ điện mới là thanh đạt nhẹ nhàng! Còn lấy cái tâm phạm lý luận thì không biết chừng nào. Cho nên lúc tu không thành đạt được, rồi lính quỳnh, đâm ra cầu xin và nhờ Ông Trên hộ độ. Cho nên chúng ta không cần thiết điều đó, chúng ta phải thực hành để đi đến trình diện cho Bề Trên, vì Bề Trên đã quá thương yêu chúng ta và ban bố cho chúng ta từ giờ phút khắc!

Ngày nay chỉ đòi hỏi sự hành triển của chính chúng ta, nhiên hậu chúng ta mới trình diện được, chúng ta phải dày công. Nhiều bạn đã cảm nhận trên bộ đầu rõ rệt, luồng điện đang rút các bạn và đang dẫn tiến tâm linh của các bạn. Cái thức của các bạn càng ngày càng dồi dào, sáng suốt, trong thanh tịnh rõ rệt. Cho nên chúng ta bước vào điện giới để tu

học thì chúng ta không có chấp ở thể giới nữa! Cho nên khi các bạn không chấp ở thể giới thì các bạn đã học tới toàn nhẫn rồi! Trong cái toàn nhẫn đó mới đem sự sáng suốt cho các bạn. Thì các bạn đạt được toàn nhẫn, các bạn mới học từ bi và thực hiện từ bi ở tương lai. Chứ đừng dụng chữ từ bi của đời đời nhưng mà trong tâm lại phản trắc. Đó không nên, đừng dụng chữ từ bi mà trong tâm lại phản trắc và xảo trá lấy mình, thì đó chính là tự lường gạt lấy mình mà thôi, gây tội cho mình, không có gỡ rồi được đâu bạn ơi.

Khi bạn tu mà bạn xảo trá lấy bạn và xảo trá lấy một người khác thì lúc đó gia cang các bạn sẽ xáo trộn hơn và đem lại sự buồn bực, đó là Thượng Đế phạt, và điều luyện tâm linh của các bạn. Nếu các bạn không chịu học thì các bạn sẽ được điều luyện qua một khóa ở địa ngục nặng hơn. Cho nên phải cố

gắng tu đi. Đây không phải lời hăm dọa, đây là sự thật! Địa ngục do tâm, thiên đàng do tâm. Nếu tâm các bạn không biết sửa chữa, không biết dời tâm thức lên trung tim bộ đầu, thì sự sáng suốt đó không bao giờ chiếu rọi cho tất cả chúng sanh. Nhưng mà nếu các bạn còn ôm cái tâm, sự sáng suốt giữ trong tâm, thì các bạn chỉ chiếu ở một phạm vi eo hẹp. Cho nên trình độ các bạn đến đâu, hành giả đi trước phải thấy rõ hết. Các bạn không có chối cãi được. Những lời nói trong băng này có ghi chép là đã phân minh cho các bạn, trình độ các bạn chưa tới đâu, nên cố gắng tiến hơn nữa, đừng ở trong chấp và học cái lối cống cao ngạo mạn và tự gạt và xảo trá lấy các bạn mà thôi!

Cho nên tôi thấy rằng, chính tôi đi trong thực thực hành, mới cống hiến với các bạn và kêu gọi các bạn phải trở về với khả năng sẵn có của các bạn, vì

các bạn là vô cùng! Trở về với các bạn đi, để học chứ không có lệ thuộc bởi một ai đâu, không có ai có quyền lái các bạn và điều khiển các bạn. Chính các bạn là người điều khiển và lái các bạn mà thôi. Nên cố gắng thực hành trong tu học! Nếu chúng ta không tu học thì không ai học cho chính chúng ta. Phải thực hành mới thành đạt! Còn nhiều chuyện nữa, còn nhiều chi tiết nữa chúng ta phải học. Nhưng mà tôi không tiện nói cho các bạn, để các bạn tự học, và tôi không tiện nói chuyện tiền kiếp của các bạn, vì đây là cấm! Nhưng mà để biết, nhớ một chút nào để cho các bạn thấy rõ và các bạn tự học và các bạn tự đạt tới, mới đạt tới sự phấn khởi tu học, thực hành để tiến.

Cho nên các bạn cố gắng đi, để thấy cái chuyện tiền kiếp sai lầm của các bạn và chính các bạn là người đã tự gạt các

bạn, và chính các bạn là người đã hạ phẩm giá của các bạn, qua cái tâm tánh eo hẹp, yếu hèn, nhỏ mọn của các bạn, mà các bạn tự đẩy các bạn mà thôi. Cho nên đây chúng ta là có cơ hội để mở tâm thức, cho nên cố gắng mở đi, thiền đi, chúng ta đồng vui trong thanh tịnh!

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay và chúng ta đồng thanh cảm ơn Thượng Đế đã ban cho chúng ta một tia sáng tự tu, tự tiến và sẽ tự thức ở tương lai./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên